

Presidentkampen

Skards veivalg er ikke mitt

Jeg takker nei til å være en del av Håkon Kongsrud Skards retningsvalg og stiller meg bak Andreas Høstmælingens kandidatur til presidentvervet i Norsk psykologforening.

Heidi Tessand ønsker Andreas Høstmælingen som ny president i Norsk psykologforening. Foto: Psykologforeningen

Jeg er glad for engasjementet rundt valget av ny president i foreningen. Jeg hadde ikke tenkt til å kaste meg inn i valgkampen, men så leste jeg innlegget til Siri Næs (se septemberutgaven av Psykologtidsskriftet). Næs har tro på trioen Håkon Skard, Heidi Tessand og Rune Frøyland. Det har ikke jeg.

Delegatene på Landsmøtet fortjener at retningsvalget de skal ta blir så tydelig som mulig. Som den eneste kandidaten i valget av visepresident for fag og profesjon på landsmøtet i november sier jeg derfor tydelig fra allerede nå: Organisasjonen trenger en kandidat til. Fristen for å melde seg er 2. oktober.

Skard og hans støttespillere ønsker at mer av innsatsen skal rettes mot å ivareta medlemmenes interesser, med mer makt hos de tillitsvalgte i spesialisthelsetjenesten. De mener den viktigste saken er kampen om ressurser. Fordi mange av foreningens medlemmer jobber i pressede tjenester, har dette temaet god klangbunn. Som ved enhver valgkamp kritiseres den sittende ledelsen for ikke å gjøre nok, og kritikerne mener at Skard representerer en nødvendig ny retning.

Gjennomslagsarbeid

Næss har tro på trioen Håkon Skard, Heidi Tessand og Rune Frøyland. Det har ikke jeg

Jeg er ikke enig i at vi trenger en ny retning. Vi må heller bli bedre på det vi allerede gjør. Hvis vi vil nå prinsippprogrammets mål om best å ivareta medlemmenes interesser og forbedre menneskers livsvilkår, må vi velge en klokkest mulig strategi. Jeg har ingen tro på argumentene til Skard og hans støttespillere om at å stå hardere på krava eller snakke mer om ressursmangel og rammevilkår gjør at vi oppnår mer. Grunnen til at vi har hatt så stort gjennomslag er blant annet fordi vi snakker mer om befolkningens behov enn oss selv:

Jeg har vært på flere høringer i Stortinget og med statsråder i departement. Der diskuterer mange organisasjoner hvordan lage best mulige helsetjenester for Norges 5,3 millioner innbyggere. Ofte snakker organisasjonene om hvorfor akkurat deres profesjon er den viktigste. «Vi er nærmest brukerne». «Vi er de reelle ekspertene på psykisk helse». «Vi er opptatt av de mest sårbare gruppene». Og alle snakker om ressurser. «Vi mangler xxx i våre tjenester». «Våre medlemmer får ikke gjort jobben sin». «Vi trenger bedre rammevilkår for å løse oppgavene våre ordentlig».

Alle har sikkert rett. Men når alle snakker om ressurser og sin syke mor, blir vi bare et nummer i køen blant «konkurrenter» om størrelsen på kakestykket. Psykologforeningen snakker derfor ofte fra et fugleperspektiv og prøver å se ting i sammenheng. Vi snakker om hvilke oppgaver som skal løses og hvordan vi kan bistå hverandre. Jeg har vært i møter hvor statsråder og rådgivere fremstår uengasjerte etter at organisasjon nummer tretten har snakket om ressurser, for deretter å «våkne» når Psykologforeningen snakker. Med solide faglige begrunnelser har vi gått fra opposisjon til posisjon. Vi har fått makt og innflytelse, og våre gjennomslag synes. Vi har svært mange psykologer per innbygger. Vi er en lovfestet profesjon både i spesialisthelsetjenesten og i kommunen, som det eneste landet i verden. Myndighetene har tillit til at vi gir gode tjenester til befolkningen, men også at vi kan bruke vårt fag for å løse samfunnsoppgaver utenfor tjenestestedene, for eksempel hva som kan bedre folkehelsen.

Jeg ønsker Høstmælingen som president og lagspiller i neste periode, hvis jeg blir valgt. Vi deler de samme visjonene

Når enkelte av våre medlemmer mener at arbeidet med å påvirke rammebetingelsene i spesialisthelsetjenesten går treigt, skyldes det ikke motvilje eller nedprioritering, men at dette er svært vanskelig arbeid. Vi skal fortsette å påvirke. Vi har oppnådd mye fordi vi har en relasjon med myndighetene hvor vi blir hørt, men også lytter. Å få gjennomslag handler også om hvilke kamper vi skal kjempe og hvilke kompromisser vi skal inngå. Både myndighetene og Psykologforeningen vil ha best mulige tjenester for innbyggerne. Noen ganger er vi uenige om virkemidlene. Erfaring viser at hvis man snakker lenge nok om det som er et felles anliggende, vil den andre etter hvert stille spørsmålet: «Hva trenger dere av oss for å løse disse oppgavene på en ok måte?»

Jeg vil ha Høstmælingen som president

Jeg har erfart at Andreas Høstmælingen er god til å se sammenhenger, og han er en svært god lytter. Han vet hvilke innsatser som sannsynligvis vil gi resultater, og hvilke vi bør vente med. Å ha

erfaring fra innsiden av en organisasjon som har så kompliserte strategiske og faglige oppgaver som Psykologforeningen er bra. Han husker grøfter vi har gått i og hvordan vi kom ut av dem. Han har gode analytiske ferdigheter, er nytenkende og kritisk anlagt. Han har et stort nettverk i og utenfor beslutningsorganene, og er faglig oppdatert.

Jeg utfyller hans kompetanse fordi jeg kjenner praksisfeltet svært godt, de siste fem årene fra spesialisthelsetjenesten, og før det i flere kommuner, organisasjoner og i ulike verv. Jeg er spesialist i samfunnspsykologi og klinisk barn og unge, og har jobbet med å påvirke rammer og retning på alle mine arbeidsplasser, også som tillitsvalgt.

Jeg ønsker Høstmølingen som president og lagspiller i neste periode, hvis jeg blir valgt. Vi deler de samme visjonene. Vi skal forankre alt vi gjør i godt fag. Vi skal lytte og forene og hente innspill fra våre tillitsvalgte i spesialisthelsetjenester og kommune, men også fra alle lokallag, utvalg, interesseforeninger og andre profesjoner og brukere vi samarbeider med. Vi skal bli bedre på å kommunisere det vi gjør ut til medlemmene. Jeg vil gjerne bidra i dette viktige arbeidet.